

***ἀναμπαμπουλιάζω**, ἀναμπαμπουλιάζω ΑΛασκαράτ. Λύχν. 114 ἀναμπαμπουλιάζω Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμπαμπουλιά.

Ταράσσω, κάμνω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω Πελοπν. (Λακων.) Καὶ ἀμτβ. ταράσσομαι, καταθορυβοῦμαι ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: Ἀναμπαμπουλιάσανε καὶ ἐβγήκανε ἀπὸ τὰ σωστά τους.

ἀναμπαμπουλίκι τό, Ζάκ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀναμπαμπουλίκι Κεφαλλ. ἀναμπαμπουλίκι Ἰκαρ. ἀναμπαμπουλίκιν Μεγίστ. ἀναμπαμπουλίκιν Κρήτ. ἀναμπαμπουλίκιν Λεξ. Μπριγκ. ἀναμπαμπουλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναμπαμπουλίκιν Δ.Κρήτ. ἀναμπαμπουλίκιν Σύμ. ἀναμπαμπουλίκιν Σίφν. ἀναμπαμπουλίκιν Ἄνδρ. κ. ἄ. ἀναμπαμπουλίκιν Α.Κρήτ. ἀναμπαμπουλίκιν Σάμ. ἀναμπαμπουλίκιν Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

1) Σύγχυσις, ἀναστάσις, ταραχή, θόρυβος, ἰδίᾳ ἐκ τῆς συρροῆς πολλῶν ἀνθρώπων ἔνθ' ἄν.: Ἦτανε ἀναμπαμπουλίκι μεγάλο 'ς τὸ βαπόρι Ἄνδρ. Γί'ν'κι μιγάλον ἀλιουδ'λίξ' Ἰμβρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμπαμπούλα. 2) Φιλονικία, ἔρις Μεγίστ.: Ἀναμπαμπουλίκια ἔχουν. Συνών. ἀναγούλα (I) B 3, ἀνακάττω B 2, ἀνακατεψιά 3, μάλωμα. 3) Σύγχρυσις, συμπλοκή Κεφαλλ.

ἀναμπάμπουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναμπάμπουλος Μεγίστ. ἀναμπάμπουλος Σύμ. ἀναμπάμπουλος Ἄνδρ. Α.Κρήτ. ἀναμπάμπουλος Χάλκ. ἀναμπάμπουλος Κάρπ. ἀναμπάμπουλο τό, ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 235 ἀναμπάμπουλο ΑΤανάργ. Σπογγαλ. 108

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀτακτος, ἀκατάστατος Ἄνδρ. Α.Κρήτ. Μεγίστ. Σύμ. Χάλκ.: Ἀναμπάμπουλη εἶναι 'ς τὸ σπῖτι τῆς Κρήτ. Εἶσαι ἀναμπάμπουλη, δὲν εἶσαι νοικοκυρὰ Χάλκ. β) Ἀτημέλητος, ἀφιλόκαλος Ἄνδρ. Κάρπ.

γ) Ἀπερίσκεπτος Α.Κρήτ.: Ἀναμπάμπουλη εἶναι 'ς τὰ λόγια τῆς. δ) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐσκέφθητις, ὁ ὧς τύχη γενόμενος Σύμ.: Δουλειὲς ἀναμπάμπουλες.

2) Ὁ ἔχων σχῆμα ἀκανόνιστον, στρεβλός, ὀζώδης Α.Κρήτ.: Ἀναμπάμπουλο κερί. 3) Ὁ ὑπὸ τρικυμίας δεινῶς ταλαιπωρηθεὶς, ἐπὶ πλοίου Μεγίστ.:

Ἀναμπάμπουλον καράβιν σὲ καλὸν λιμνιῶναν πάει (ἐπὶ ἀπροσδοκῆτου σωτηρίας ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ ἢ ἐπὶ εὐτυχήματος ἀνεπιόστου ἐρχομένου ἐν ὥρᾳ δεινῆς ἀνάγκης).

Β) Τὸ οὐδ. οὐσ. 1) Τρικυμία ΑΤανάργ. ἔνθ' ἄν.: «Τίποτε ἀναμπάμπουλο θὰ ἔχουμε... ἔλεγον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον παρατηροῦντες τὸν ὀρίζοντα». 2) Τὸ σκάσιμο τοῦ κύματος εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας (τοῦτο συμβαίνει, ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι ἀβαθὴς) ΑΣακελλ. ἔνθ' ἄν.

***ἀναμπαμπουλῶ**, ἀναμπαμπουλῶ ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 25 ἀναμπαμπουλῶ Στερελλ. (Κλών.) Μετοχ. ἀναμπαμπουλισμένος (Φιλολογ. Ἀκρόπ. 1,54).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα.

1) Θορυβῶ ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐν τὸ γυναιτικὸν τόσα γυναικόπαιδα

ἔξακολουθῶν ἀναμπαμπουλοῦσανε.

Μετοχ. ἀναμπαμπουλισμένος=θυελλώδης (Φιλολογ. Ἀκρόπ. ἔνθ' ἄν.): Ἀναμπαμπουλισμένη νύχτα. 2) Ὑπερπληροῦμαι, βρίθω Στερελλ. (Κλών.): Ἀναμπαμπουλῶ ξὶ τοῦ σκουλεῖο πιδιὰ φέτον.

***ἀναμπελᾶς** ὁ, ἀνεμπελᾶς Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μπελᾶς.

Στενοχωρία: Παναγιά μου, ἀνεμπελᾶ τὸν ἔχω! Συνών. μπελᾶς, σκοτούρα, στενοχώρια.

ἀναμπιστεύομαι Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μπιστεύομαι.

Δίδω ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστεύομαι: Ἄσμ.

Ἀνάθεμα τὸν Ἐρωτα καὶ ὅπου τὸν πιάσῃ φίλο καὶ ὅπου τὸν ἀναμπιστευτῇ τὸν ἄτιμο τὸ σκύλλο.

Συνών. μπιστεύομαι.

ἀναμπιστοσύνη ἡ, Εὔβ. (Κονίστρ.) Λευκ. κ. ἄ. ἀναμπιστοσύνη Β.Εὔβ. κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μπιστοσύνη.

Πίστις, ἐμπιστοσύνη ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς ἀναμπιστοσύνη δὲν ἔχει (δὲν δύναται τις νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν) Κονίστρ. Συνών. μπιστοσύνη.

***ἀναμπλέκω**, μετοχ. ἀναμπλέμενος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μπλέκω.

Μετοχ. 1) Ὁ μὴ βαίνων κατ'εὐχὴν, δυσμενής: Ἀναμπλέμενη τύχη. Μοῖρα στραβὴ καὶ ἀναμπλέμενη. Συνών. ἀνάποδος. 2) Ἰδιότροπος, κακότροπος: Ἀναμπλέμενη γυναῖκα. Συνών. ἄβολος Β 1, ἀνάποδος, στριμμένος (ἰδ. στρίβω).

***ἀναμπρατσώνω**, μέσ. ἀναμπρατσώνομαι Δ.Κρήτ. ἀναμπρατσώνομαι Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μπράτσο κατὰ τὸ ἀνασκουμπώνω.

Ἀνασύρω τὰς χειρίδας ἐτοιμαζόμενος νὰ κάμω τι: Μὴν ἀναμπρατσώνεσαι, γιατί δὲ σὲ βάνω νὰ ζυμώσης. Ἀναμπρατσώνεσαι δὲν ἀναμπρατσώνεσαι, δὲν εἶναι γιὰ τὰ χέρια σου. Συνών. ἀνασκουμπώνω.

ἀναμύζω ἀμάρτ. ἀναμύζω Μακεδ. ἄναμύζω Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μύζω, παρ'ὃ καὶ μύσσω.

Ἀσθμαίνω ἐκ λυγμῶν, ὑποκλαίω ἔνθ' ἄν.: Τ' ἔχεις καὶ ἄναμύσεις; Σύμ. Πάει ἐκεῖνος 'ς τὸ σπῖτι του καὶ ἔκλαιεν καὶ ἄναμύσσε (ἐκ παραμυθ.).

***ἀναμυκῶ**, ἄνεμυκ-κῶ Ρόδ.

Ἐξ ἀμάρτ. παλαιοῦ ἀναμυκῶμαι παρὰ τὸ ἀρχ. μυκῶμαι.

Μυκῶμαι, μουγκρίζω, ἐπὶ ζώων πειναλέων: Ρίξε τοῦ μουλαριοῦ νὰ μὴν ἄνεμυκ-κῶ.

***ἀνάμυσι** ἡ, ἀνέμυσι Θράκ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάμυσις = ἀνοιγμα.

Βλάστησις, ἔκφυσις: Ἡ ἀνέμυσι τοῦ σιταριοῦ. Συνών. φύτρωμα.

***ἀνάμυστος** ἐπίθ. ἀνέμ-μυστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάμυστος < ἀναμύω τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀνέμυσεν, δὲν ἐβλάστησεν, ὁ μὴ φυτρώσας. Συνών. ἀφύτρωτος.

***ἀναμυταλεᾶ** ἡ, ἀναμυταλεᾶ Δ.Κρήτ. ἀνεμυταλεᾶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀμυταλεᾶ < μύτι. Πβ. αὐτόθ. μούταλο = ῥύγχος τοῦ χοίρου.

1) Ἐπὶ χοίρου, βιαία ὥθησις διὰ τοῦ ῥύγχους, καὶ γενικώτερον ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἦφαγα ἄνω πολλὰς ἀνεμυταλεᾶς ὅσο γαιρὸ εἴχαμε τὸ γάπρο. Ἐπαιζα τοῦ δγὸ τρεῖς

